

Сценарій лінійки пам'яті
в Шульській загальноосвітній школі I – II ступенів 2014/2015 н.р.
“Час і досі не загоїв рану- цей одвічний біль Афганістану”

Мета. Ознайомити учнів з трагічною сторінкою нашої історії, виховувати повагу до учасників військових подій в Афганістані, розповісти про односельчан, що служили в Афганістані, віддати данину пам'яті полеглим воїнам-афганцям.

Обладнання. Напис із назвою вечора «Час і досі не загоїв рану - цей одвічний біль Афганістану», плакати: «Наш біль — Афган», «Як довго ця війна тривала», «І пам'ять серця, і вічний смуток», «І біль священний ділимо навпіл», портрети воїнів-інтернаціоналістів району, що загинули в Афганістані.

Вчитель. Шановні гості, батьки, діти! Чи треба взагалі згадувати про війну! Деякі кажуть, що не треба. Я думаю, що потрібно. Потрібно до тих пір, поки людство неспроможне бути сказати: «Ми не тільки не хочемо війни, ми зробили все, щоб її не було, і її не буде!». У цей день перестаньмо згадувати про війну, яку ми тоді назвемо останньою не тільки тому, що хочеться назвати її так, але й тому, що будемо переконані в цьому.

Сьогодні ми зібралися щоб згадати воїнів-інтернаціоналістів, які загинули на афганській війні.

1-й учень. 15 лютого минає - років із дня закінчення війни в Афганістані. Але ця війна назавжди залишиться болем у серці нашого народу.

2-й учень. «Немає більшої любові, ніж та, коли положиш душу свою за друзів своїх», — говориться в Євангелії.

3-й учень. 25 грудня 1979 року Радянські війська були введені в Афганістан для виконання інтернаціонального обов'язку. Для тисяч радянських солдат, їхніх батьків, матерів, братів, сестер розпочалася жорстока, кривава війна в Афганістані.

4-й учень. Потрапивши на палаючу афганську землю, мужні воїни-інтернаціоналісти всім серцем прийняли її біль, як свій, і до останнього подиху захищали інтереси її багатостраждального народу.

5-й учень. В ім'я волелюбного афганського народу, в ім'я миру, братерства на землі вони, не вагаючись, готові були віддати найдорожче — життя.

6-й учень. Багатьом із них ніколи вже не повернутися до рідної хати, не побачити ні рідних, ні неба, ні гарної землі. Вони поляжуть навіки. Кого поховують товариші, хто пошматований розлетиться в прах на гігантських фугасах. І тільки гнівний його дим понесуть над землею східні вітри.

7-й учень. У афганській війні загинуло майже 15 тис. осіб. 290 воїнів пропали без вісті.

8-й учень.

Очі туманить ядуча сльоза,

Руки скувала втома,

Палить їй душу афганська гроза —

Син не вернувся додому.

В неї він був ясночолій, як світ,

Сонячно так усміхався,
Ще й двадцяти не було йому літ,
Юним навек і зостався.
Ясеночки! Синочки! Сини!
Колосочки вкраїнського поля,
Скільки ж вас не вернулись з війни ?
Скільки гибіє ще у неволі?
...Роки летітимуть, мов журавлі,
Та не полегшає втрата,
Доки ходитиме по землі Мати солдата.
9-й учень.

Посивіли завчасно хлопці-афганці
ще й донині йдуть у тривожних снах у бій,
затуляючи від куль одне одного.
їм досі важко повертатися до цих
чорних сторінок у їхньому житті,
та ще важче вирвати їх, знищити й забути.
Вчитель. Хай горить на нашій виховній годині свічка, як болючий щем про
тих людей, що навечно стали журавлями.
10-й учень.

Вічним сном воїн спить,
Спить герой у землі,
Спить солдат у імлі,
Він лиш двадцять прожив,
Він страждав і любив,
І життя цінував.

1-й учень. Усі вони любили життя, любили своїх батьків, своє місто. Були
вірними друзями, жили щасливо і мріяли про майбутнє. Та не судилося їм
повернутися живими до рідних домівок.

2-й учень.
Старенька мати йде до свого сина,
Гранітні плити плачуть під ногами,
Стукоче серце в грудях, ниє спина:
— Синочку, рідний, йди в обійми мами.

3-й учень.
Тече сльоза і падає на плечі.
Із стелі очі дивляться хлоп 'ячі,
їм тільки жити, жити і творити,
Вони ж навек залишаються дитячі.
4-й учень.
Стоїть старенька й плаче. Ні, ридає...
Перед очима в неї похоронка,
І бій, що котрий день вже не згасає,
І у землі пекуча та воронка.
5-й учень.

Синочку, рідний, чуєш, як курличуть
У синім небі сумно журавлі?
Вони ж тебе до себе, сину, кличуть,
А ти лежиш в холодній цій землі.

6-й учень.

Я чую, мамо, чую, як співають
Мені над Україною пісні.
Ти не журись, я крила розпростаю
І прилечу до тебе уві сні.

7-й учень.

Українським рушником зітру сльозину
І поцілую в сивеє чоло:
— О, синку рідний, мій єдиний сину,
Як хороше б мені тоді було!

8-й учень.

Стоїть старенька мати на могилі,
І навіть квіти плачуть мовчазні.
Від сина погляд відвести не в силі,
А син довічно житиме у сні.
(Слово надається матері загиблого воїна).

9-й учень.

Ветерани-афганці!
Скільки горя випало на ваше покоління! Але ви мудрі. Ви умієте прощати і любити. Для тих, хто побував в Афганістані й зараз перед очима постають жахливі картини боїв, обличчя товаришів, які загинули, а ночами сняться кошмарні сни.

10-й учень.

Повідайте, повідайте сиnam,
Повідайте всім дітям, ветерани,
Які шляхи пройти судилось вам
Крізь полум 'я Гардеса й Кандагара.

відео

1-й учень. 15 лютого 1989 року останній наш солдат був виведений за межі республіки Афганістан. Цей день і є закінченням афганське війни для радянських людей. Закрилася останн сторінка героїчного і драматичного літопису. Перестали йти похоронки з Кандагара і Гардесі Джелалабада і Кабула.

2-й учень. Але Афганістан ще довго буде щеміти в грудях багатьох із нас — загиблих не повернути Наша пам'ять до цього часу, свято зберігаючи подвиг батьків і дідів у Великій Вітчизняній війні, назавжди ввібрала в себе і новий біль афганська втрат.

Учитель. Афганська війна героїчна і трагічна, вона тривала вдвічі довше ніж Велика Вітчизняна. Ніким і нікому не оголешена, вона потребує глибокого осмислення. Нема такого комп'ютера, щоб водночас здобути всі уроки, політичні й військові, які необхідні для суспільства. Тому, нехай пам'ять

прокручує: те що було? як було? і чи так це було?

3-й учень. Закінчилась війна. Багато молодих воїнів-інтернаціоналістів були нагороджені орденами і медалями, але найвищою нагородою тих, хто уцілів — є життя, а для загиблих - пам'ять.

4-й учень. Летять, відлітають у вічність роки. Роки, скільки б їх не минуло, не зітруть у народу пам'яті імена воїнів-афганців. Схилимо ж голови перед світлою пам'яттю ти хто віддав своє життя, увійшовши у безсмертя.

5-й учень.

Хвилина мовчання, хвилина мовчання.

Пекуча й терпка, як сльоза.

Хвилина мовчання —

у ній наша любов і гроза

Як подвиг полеглих,

Священна хвилина мовчання.

Прошу встати і вшанувати пам'ять загиблих хвилиною мовчання.

6-й учень. Ми обіцяємо ніколи не забути, якою ціною завойоване мирне життя.

(Фонограма пісні «Офіцери»).

Вчитель. Слухайте! Дивіться! Запам'ятовуй Поруч із нами живуть воїни-інтернаціоналісти, батьки, рідні воїнів, які загинули в Афганістані. Сьогодні ми висловлюємо їм вдячність. Назвемо ще раз всіх поіменно...

Літвінов Микола

Пятенко Олександр Вікторович

Сливний Юрій Іванович

Не повернувся з тієї страшної війни наш земляк

Самусевич Віталій

Немає вже з нами

Шипов Геннадій

Ці імена навечно вписані в літопис нашої пам'яті.

Вчитель. Нашим гостям і всім присутнім у бажано здоров'я, щастя, миру, душевного спокою, злагоди, добробуту у великому домі, який зветься — Україна.